

Gặp Lại Người Nghĩa Phụ

Mãi cho đến chiều hôm đó, ba người áp tải hai tên tù nhân cùng đàn ngựa chiến vừa tới một vùng mênh mông lau sậy. Nhật Duật dẫn đầu. Chàng quay lại nói với hai người:

– Thưa tiên bối và Ngô thiếu hiệp! Đây thuộc về vùng Thiên Trường rộng lớn. Căn cứ của đại quân triều đình còn cách nơi này chẳng bao xa. Tuy nhiên, chúng ta phải đi theo đúng đường mới đến đại bản doanh được, vì dựa theo địa thế, thánh thượng đã bày ra trận pháp Bát Môn Liên Bài của Lý quân sư thật vi diệu. Kể lạ dù có tài phân thân độn thổ cũng khó lòng vào được!...

Nghe vậy Tiểu Cô bèn hỏi:

– Trần huynh! Nếu như có kẻ làm nội gián báo tin mật thì giật có thể lọt vào được chứ?

Nhật Duật giật mình đánh thót một cái:

– Ôi! Điều đó Trần mỗ không dám nghĩ đến. Mọi việc lo liệu trước sau thì đã có thánh thượng và quan thái sư, bên cạnh lại có Bạch Diện đại nhân tài trí siêu phàm, người làm trợ tá cho đức vua từ lúc rút khỏi Thăng Long, dời về vùng Thiên Mạc này.

Tiểu Cô trở mắt hỏi mau:

– Bạch Diện nào? Có phải là Bạch Diện thư sinh đó chẳng?

Trần Nhật Duật hỏi lại:

– Ủa! thiếu hiệp cũng biết người ư?

Tiểu Cô xao xuyên nói:

– Tiểu đệ chưa biết mặt người, nhưng người chính là nghĩa phụ của tiểu đệ đó!

Cậu bèn thuật lại nguyên nhân người nghĩa phụ kết nghĩa thâm tình với mình hơn mười năm về trước, lý do nào mà cậu chẳng nhớ ra hình dáng của người. Nghe rõ nguồn cơn, Nhật Duật và lão Độc Cước Thần Hành thở dài cảm động. Tiểu Cô nói tiếp:

– Chuyện này gặp lại được nghĩa phụ, tiểu sinh thật vô cùng sung sướng. Theo như chỗ tiểu sinh được biết, nghĩa phụ Bạch Diện Thư Sinh là một trang đại hiệp trên chốn giang hồ! Người sống đời hiệp khách, cũng giống như lão tiên bối Độc Cước Thần Hành đây, chẳng màng vinh hoa phú quý, chẳng ham danh vọng giàu sang nhưng người lại hiềm một nỗi nước mất nhà tan lê dân lâm than, trăm họ khốn cùng... nên mới tự nguyện ra tay phò trợ nhà Trần, giữ yên xã tắc.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện.

Đi khỏi chiếc cầu chênh vênh chừng mười trượng, ba người bỗng nghe một giọng nói trầm hùng thét hỏi:

– “Liên loa đã nổ chưa” mà các người đến đó?

Nhật Duật cũng trả lời bằng một giọng đanh gọn như vậy:

– “Liên Hoa chưa nổ nhưng Hồng Hoa đã nổ rồi!”

Sau câu mật ngữ của chàng, liền đó một bóng người xuất hiện...

– A! Kính chào Trần tướng quân! Quan thái sư cùng Bạch Diện đại nhân đang sốt ruột chờ tin tức của tướng quân đó!

– Thế thì các người hãy vào phi báo rằng, đêm nay chúng ta có thượng khách đến thăm và cho những tin rất quan trọng.

Một trong hai người lãnh mệnh xong phi thân về một ngõ tối mất dạng. Trần Nhật Duật nói với tên thủ hạ còn lại:

– Người hãy cho người đưa đàn ngựa và hai tên tù nhân này vào đại trại. Ngựa thì sung vào đội khinh kỵ, còn tù nhân phải giam cho cẩn thận chờ tra khảo sau!

Cất đặt đầu đó xong xuôi, Nhật Duật hướng dẫn Độc Cước Thần Hành và Tiểu Cô dựa theo địa hình của thế trận vào đại bản doanh. Phải qua liên liếp mấy trạm gác, khắp nơi đều có quân canh tuần tra cẩn mật. Cuối cùng, ba người đã đặt chân tới đại bản doanh. Dưới ánh sáng của những chiếc đèn lồng, Tiểu Cô thấy có ba người đàn ông đang đón đợi trên một phiến đá rộng, phẳng lì. Người đứng chính giữa mình vận ngự bào, mặt mày sáng láng, uy nghi đường bệ, nhưng còn rất trẻ, cậu đoán chừng có lẽ là vua Trần. Bên hữu nhà vua là một lão quan tuổi trạc lục tuần, đôi nhãn mục sáng lên như sao, dáng vẻ quắc thước tự tin đúng là một vị đại thần lương đồng của triều đình. Đặc biệt, người đứng bên tả lại ăn vận khác hẳn với hai người kia, ngoài chiếc áo trắng viền xanh và chiếc mũ vải có đôi đai xanh buông thõng xuống lưng, người này còn cầm chiếc quạt nan vàng trông ra là một người nho sĩ thung dung nhàn hạ lắm vậy!

Khi còn cách ba người chừng hai trượng, Trần Nhật Duật sửa lại áo xông quỳ xuống tung hô:

– Thánh thượng vạn tuế, vạn vạn tuế! Hạ thần là tiểu tướng Trần Nhật Duật xin ra mắt bệ hạ! Xin kính chúc bệ hạ cùng nhị vị đại nhân an khang trường thọ!

Riêng Độc Cước Thần Hành và Tiểu Cô vốn là những cao thủ giang hồ không quen với các nghi lễ triều kiến nơi cung đình như thế. Bởi vậy hai người chỉ nghiêng mình thi lễ mà thôi.

Vua Trần phán:

– Trẫm miễn lễ, khanh hãy bình thân!

Rồi quay qua đáp lễ nhị vị khách, nhà vua nói:

– Quả nhân nghe nói có hai vị anh hùng quá vãn, chưa kịp nghênh đón. Xin nhị vị lượng thứ cho.

Ánh mắt của Độc Cước Thần Hành chợt sáng lên niềm vui:

– Ô! Lão phu không ngờ vua nhà Trần khiêm tốn như thế! Thật là hảo ý, hảo tâm! Hèn chi ông bạn nhỏ tuổi của lão phu đây mới đem lời thuyết phục lão ra tay phò trợ minh quân đặng cùng nhau giữ yên xã tắc!

Người nho sĩ xếp chiếc quạt lại, cung lay thi lễ nói:

– Chẳng hay lão tiên bối có phải là Độc Cước Thần Hành không? Người có thuật khinh công “Phi Áo thần hành”, danh chấn giang hồ đó chẳng?

Lão già một giò ngạc nhiên bật hỏi:

– Ôi chao! Thằng già què này mới hôm qua nay đã bị đến hai người phát hiện ra chân tướng liền!... Còn bằng hữu có phải là Bạch Diện thư sinh đó không?

Người áo trắng điềm nhẹ nụ cười gật đầu đáp:

– Vâng! Tôi họ Lý, tự là Tử Thanh!

Độc Cước Thần Hành vui vẻ vỗ vai Tiểu Cô:

– Nào, công tử! Hãy ra mắt nghĩa phụ đi chứ!

Qua giây khắc bàng hoàng xúc động, lòng Tiểu Cô dấy lên một tình cảm thiêng liêng không thể nào tả xiết. Chẳng đợi giục lần nữa, cậu vụt tiến đến phủ phục trước mặt Bạch Diện Thư Sinh giọng cậu thật chân thành:

– Nghịch tử đã lưu lạc mười một năm qua, nay mới hân hạnh được tái ngộ bái kiến tôn nhân nay xin ra mắt nghĩa phụ.

Bạch Diện Thư Sinh vội vàng nâng Tiểu Cô đứng dậy, nhìn sững vào mặt cậu thiếu niên xinh đẹp không một chút ty hiềm. Đôi môi Lý đại hiệp chợt mấp máy thành lời:

– Ôi! Khuôn mặt! Đúng là khuôn mặt của đại ca cùng đại tẩu phối hợp tạo thành. Trời! Mười một năm qua!...

Bạch Diện Thư Sinh nghẹn ngào không thốt ra lời được nữa. Hai dòng lệ dâng trào, niềm thương cảm dâng cao! Mười một năm cha con cách biệt! Mười một năm trời đằng đẵng biệt tin! Trong thời gian qua chàng đã lặn lội đi tìm đứa con nuôi của mình. Tâm hồn chàng bứt rứt xoắn xang trong niềm đau tuyệt vọng. Cả môn phái Mã Yên Sơn đã ký thác cho chàng một giọt máu vô cùng quý giá của bản môn – đích tôn hậu duệ của đại môn chính phái. Thế mà chàng lại vô tình không bảo vệ được con trẻ ấu thơ, để đến nỗi phải phiêu bạt suốt những tháng năm qua, sống đơn côi giữa cuộc đời ô trọc! Niềm ân hận cứ gặm nhấm mãi trái tim chàng... Nay bất ngờ lại gặp được con, và thấy nó dường dường là một vị thiếu hiệp tuấn kiệt, uy dũng hơn người. Sau giây khắc xúc động bồi hồi, bão tố trong lòng đã trở lại bình yên, tâm hồn chàng mới bắt đầu dâng lên một niềm vui vô hạn. Chàng âu yếm ngắm nghía mãi cậu dưỡng tử không chán. Mọi người có mặt đều cảm động trước cuộc tao ngộ trùng phùng bất ngờ này. Cuối cùng, Bạch Diện Thư Sinh mới quay qua phía nhà vua và lão quan nói:

– Tâu bệ hạ cùng Trần lão huynh! Đây là dưỡng tử của Lý mẫu! Nó chính là con

trai của Uyên Ương Song Hiệp nhị vị chưởng môn nhân phái Mã Yên Sơn!

Rồi chàng đẩy nhẹ Tiểu Cô đến trước mặt hai người và bảo nhỏ:

– Con mau ra mắt thánh thượng và quan thái sư đi nào!

Sau khi định lễ ra mắt hai người Tiểu Cô khẽ nói:

– Được bái kiến tôn nhan chư vị, thật là vạn hạnh cho tiểu sinh. Nay tiểu sinh có vài điều cơ mật, chẳng hay có thể trình bày ngay tại nơi đây được chăng?

Bạch Diện Thư Sinh vội đỡ lời:

– Hiền nhi con chớ nên nôn nóng! Chúng ta hãy vào trong nội trướng rồi hãy tính!

Rồi đó, mọi người nối gót nhau vào trong dinh trại. Khi tất cả đã yên vị xong. Tiểu Cô trang trọng rút trong người ra một phong thư dâng lên cho vua Trần. Kế đó, cậu trao cho nghĩa phụ bức thư của Ngọa Long Sơn Vương. Sau hết, cậu lần từ trong bọc gấm lấy ra một dải lụa, kính cẩn trao cho quan thái sư. Hai tay cậu run run, nước mắt lưng tròng:

– Thưa cậu! Đây là bức huyết thư tuyệt mệnh của nghĩa mẫu Trần Tiểu Phụng! Trước khi vĩnh biệt, người đã ký thác cho con, bảo con hãy về triều dâng lên cho cậu!

Lại nói qua về quan thái sư Trần Thủ Độ, từ khi giáp mặt với Tiểu Cô, người linh cảm có một điều gì rất ư là hệ trọng sẽ xảy ra, đến khi nhận lấy dải lụa từ tay cậu bé, lòng vị quan già xao xuyến khôn nguôi. Vừa nghe xong những lời cậu bé thốt, quá xúc động, ông lắp bắp đôi môi:

– Trời! Bào muội của ta đã chết rồi ư?...

Gắng gượng trấn tĩnh, Trần thái sư run tay mở cuộn lụa, trải rộng dưới ánh đèn. Những hàng chữ viết bằng máu hiện ra nhạt nhòa qua đôi mắt già nua và đôi dòng lệ thấm. Khi nhận ra chiếc trâm vàng được đính vào bên dưới, ông đưa cánh tay áo lau nhệt đôi mắt, rồi nghiêng đầu ngắm kỹ. Sự bi thương thống thiết thoát ra từ giọng thốt ai oán của vị quan già:

– Đúng là em gái của ta đây mà... Còn Tiểu Yến? Diệt nữ của ta đâu? Sao hiền diệt không đưa nó về đây luôn thể?

Tiểu Cô lễ phép thưa:

– Dạ! Hiền tử của con hiện giờ chẳng biết lưu lạc nơi đâu. Thưa cậu! Con sẽ kể hết cho cậu nghe, nhưng hiện giờ chưa tiện vì việc trước mắt còn hệ trọng hơn nhiều!

Nói rồi đem việc đột nhập vào dinh trại của giặc tại Thăng Long thành thuật lại cho mọi người nghe. Nhất là sự việc tên quan viên của triều đình làm nội gián. Vừa qua, hắn đã đến dâng bản báo cáo mật cho viên chủ soái Ngột Lương Hợp Thai ra sao... Kể xong, cậu nói:

– Bây giờ, thánh thượng và chư vị nên liệu mà thay đổi vị trí đồn binh ngay. Tiểu sinh e nếu chậm trễ sẽ khó bề cự địch, vì có thể trận đồ Bát Môn Liên Đài chúng đã

thông hiểu nhờ tên nội gián kia!

Vua Trần hỏi:

– Khanh có biết rõ tên phản bội đó không? Khanh hãy tả rõ hình dáng hấn xem!

Tiểu Cô vâng lời. Vua Trần nói:

– Hừ! Như vậy thì quả nhân đã biết rõ hấn là ai rồi! Ta sẽ cho đao phủ chặt lấy thủ cấp hấn treo ngay trước cổng trại để răn đe kẻ khác!

Tiểu Cô lắc đầu nói:

– Xin thánh thượng bớt cơn thịnh nộ! Muốn lấy đầu hấn lúc nào chẳng được. Nhưng theo ngụ ý của tiểu sinh thì chúng ta nên tương kế tựu kế!...

Thấy mọi người đều chú ý nhìn mình cậu điềm điềm nói tiếp:

– Bây giờ, nếu chúng ta giết ngay tên nội gián, vô tình chung lại đánh động cho bọn giặc biết rõ nội tình của ta mà tìm phương kế khác đối phó lại. Chi bằng ta cứ để cho hấn sống thêm một thời gian nữa. Hãy làm như chẳng hề hay biết điều chi! Một mặt, nhờ gia gia thay đổi Bát Môn Liên Đài trận pháp bằng thế trận khác, một mặt trong khi bọn giặc kéo quân tới vùng Thiên Trường, ta cho một đội quân kéo róc về Thăng Long chiếm lại kinh thành. Ngay lúc này cũng nên cho người cấp tốc mang chiếu chỉ của thánh thượng điều quân Trần tướng quân trở về ngay để hợp binh đánh giặc!

Bạch Diện Thư Sinh gật gù thốt:

– Thật là diệu kế! Những lời của hiền nhi thật hợp với ý ta! Khá lắm, khá lắm! Chẳng ngờ dưỡng tử của ta mới có chút tuổi đầu mà mưu trí hơn người!... Tâu bệ hạ! Hiện nay quân giặc rất chủ quan khinh địch, vả lại chúng ta đã thực hiện kế hoạch bỏ trống gia viên. Không đủ lương thảo để sống lâu dài, ắt là chúng sẽ thất bại mà thôi! Bây giờ, bệ hạ hãy ban chiếu triệu hồi đội quân của Trần Quốc Tuấn cho kịp. Còn Lý mỗ cũng tranh thủ thời gian thay đổi trận đồ Bát Môn Liên Đài thành Bát Môn Tuyệt Mệnh ngay.

Thái sư Trần Thủ Độ nói:

– Theo kế của hiền điệt và lời nói của Lý quân sư, thật là phù hợp với tình hình thực tế. Bệ hạ chớ nên do dự làm gì nữa.

Vua Trần thuận ý:

– Vậy thì nhờ thúc phụ tiếp đãi lão tiên bối Độc Cước Thần Hành cho chu đáo!

Rồi quay qua lão già què, nhà vua khiêm tốn nói tiếp:

– Xin lão tiên sinh vui lòng thông cảm! Lẽ ra quả nhân phải đích thân hầu chuyện cùng người, song ngặt nỗi sự cố diễn ra khẩn cấp quá mong lão tiên sinh bao dung cho!

Độc Cước Thần Hành vuốt râu mỉm cười:

– Xin hệ hạ chớ có bận lòng áy náy làm chi, có dịp lão phu sẽ đàm đạo vậy!

Sau đó, lão quan họ Trần bảo Nhật Duật rước Độc Cước Thần Hành sang trải bên cùng nhau uống trà chuyện vãn. Trước khi dời gót, ông còn nán lại chốc lát để dặn Tiểu Cô sáng ngày nhớ sang dinh thái sư đặng hỏi thăm chi tiết về vợ chồng vị tù trưởng bộ lạc Thổ Thần Thông. Tiểu Cô vái chào lĩnh ý.

Nơi trưởng phủ chỉ còn lại ba người. Vua Trần hạ bút thảo chiếu xong bèn gọi một viên tùy tướng vào phát lệnh bài xuất hành hỏa tốc. Bạch Diện Thư Sinh đang loay hoay chỉnh đốn và sửa đổi lại mô hình của trận pháp cũ đã được bày sẵn trên một chiếc bàn rộng kế bên. Từng viên dũng tướng đang trấn giữ các trận môn và những nơi yếu điểm được lần lượt gọi vào trao cho phương thức của trận đồ mới lập. Chỉ trong vòng hai giờ sau, cả vùng Thiên Mạc với bí quyết trận đồ vô cùng hiểm hóc đã được thay đổi hoàn toàn!

Tiểu Cô cũng được nghĩa phụ gọi đến cho xem trận pháp mới. Trên sa bàn, những vị trí đồn binh, các cửa ngõ trọng yếu đều có gài chạm bẫy để chờ quân giặc. Bạch Diện Thư Sinh chỉ vào một chỗ, giải thích cho Tiểu Cô:

– Hồi chiều, Trần Nhật Duật đã đưa con vào ngã này. Chiếc cầu ấy, giờ đã trở thành cái bẫy, khi kẻ địch hạ cầu xuống, mang cầu bên ngoài dính vào lợi, song mép cầu bên trong sẽ bị tụt, người ngựa hay bất cứ vật nặng nào cũng trượt thẳng xuống suối ngầm mất dạng... Nói chung, tám cửa vào bình an lúc trước, nay sẽ biến thành tám cửa xuống chốn âm ty địa ngục! Bởi vậy, trận pháp này mới có tên là Bát Môn Tuyệt Mệnh.

Sau khi trình bày các chi tiết cụ thể của trận đồ mới. Bạch Diện Thư Sinh nói với Tiểu Cô:

– Dường nhi con! Tất cả những điều cơ mật con đã nắm rõ, vậy nay mai nếu có điều kiện, con hãy tận tình phụ trợ cho ta điều khiển trận pháp này để chống giặc ngoại xâm. Ta xét thấy với tư chất thông minh, con có khả năng làm ta rất lạc quan, tin tưởng.

Tiểu Cô cung kính nói:

– Gia gia đã tin yêu mà giao trọng trách, tiểu nhi chẳng dám sao nhãng khắc nào!

Rồi đó hai cha con cáo từ vua Trần trở về dinh để nghỉ.

Từ lúc ấy mãi cho đến gần sáng, Bạch Diện Thư Sinh cùng Tiểu Cô kể cho nhau nghe biết bao biến cố trong thời gian mười một năm cách biệt. Phần Tiểu Cô thì cậu thuật lại không sót một điều. Sau hết, gắng vượt qua một điều khắc khoải đang nung nấu trong lòng, cậu bèn run giọng hỏi:

– Thưa gia gia! Chắc người biết rõ tục danh của con chứ?

Bạch Diện Thư Sinh Lý Tử Thanh gật đầu:

– Song thân của con đã đặt cho là... Thành Nhân!

– Thành Nhân? Tên con là Ngô Thành Nhân! Ôi!... Suốt mười mấy năm trôi qua,

hôm nay tiểu nhi mới được rõ danh tính của chính mình. Cha của con là Ngô Thành Nguyên còn con được gọi là Ngô Thành Nhân! Ôi! Thưa nghĩa phụ! Thật là một điều vinh dự cho con vô cùng! Mười mấy năm trời con là đứa trẻ không tên không tuổi, tứ cố vô thân... Có ngờ đâu, nay được gặp lại nghĩa phụ. Nguồn gốc căn nguyên mới sáng tỏ như ban ngày. Mai một đây, đuổi hết bọn ngoại bang, lấy lại Thăng Long thành, con cậy nhờ nghĩa phụ đưa con về lại Mã Yên Sơn, ra mắt các vị tiên bối chức sắc bản môn. Lẽ ra khi trước tiểu nhi đã về Mã Yên Sơn, song còn ngại lắm! Nay có nghĩa phụ cùng về, chắc tiểu nhi sẽ không đến nỗi nào đâu!

– Ôi! Thành Nhân, dưỡng nhi của ta sớm lưu lạc giang hồ nên ý nghĩ mới chính chắn lắm vậy. Thôi được! Ta hãy lo việc đuổi giặc Mông ra khỏi bờ cõi, rồi hẵng về Mã Yên Sơn một chuyến!

– Thưa nghĩa phụ! Còn việc đánh đuổi bọn Quân Anh bang nữa, nghĩa phụ tính sao?

Bạch Diện Thư Sinh nhíu mày:

– À! Việc này còn cần phải bàn lại với Trần thái sư và thánh thượng mới được!... Theo chỗ ta được biết thì bọn Quách Đại cũng chẳng phải là hạng tầm thường. Lại thêm bào đệ của lão là Song Câu Truy Hồn Thủ Quách Nhị, sức địch muôn người. Có tên này tiếp tay, lão như hùm mọc thêm cánh!

Ngũ Hùng Kiệt Hiệt nay đã tái xuất giang hồ hết bốn người. Tiểu nhi được vinh dự quen biết ba vị rồi. Đó là Tản Viên Chân Nhân Triệu Lão Hoàn Đồng và vị tiên bối Độc Cước Thần Hành hiện là khách quý của chúng ta. Trong thời gian trước con có nghe đến uy danh của Hoàn Sơn Kiếm Khách tức là Hồng Lĩnh Thần Y, song chẳng biết người có trở ra giang hồ hay chưa? Còn Hạ Long Tiên Nương thì có lẽ đã tái xuất giang hồ rồi. Nay mai chúng ta cũng sẽ được dịp diện kiến bà ấy thôi! Tiểu nhi nghĩ rằng nếu thánh thượng mà hiệu dụ được năm bậc kỳ nhân ấy thì tất dẹp bọn Quân Anh bang dễ như trở bàn tay, lại còn đuổi bọn ngoại bang Mông Cổ cũng chẳng khó khăn gì!

– Hiền nhi nói quả không sai! Song, thường thì bọn giang hồ nay đây mai đó, đời nào họ lại chịu sự lệ thuộc, sai khiến của hàng vua chúa quyền vương! Như ta đây, chẳng qua cũng thể hiện tác lòng yêu nước, thương nòi, chứ nào thêm chi bổng lộc lợi danh. Dẹp giặc xong, ta lại đi chu du khắp chốn giang hồ, chứ ở mãi một nơi thì tù túng không chịu nổi!

Từ lúc Tiểu Cô biết rõ tên họ của mình là Ngô Thành Nhân, cậu vui mừng khôn kể xiết. Nhưng con người của cậu vốn có một cá tính điềm đạm, trầm tĩnh, tuy lòng rất vui song cậu vẫn giữ được vẻ bình thản trên gương mặt, ý chí của cậu vẫn tập trung vào vấn đề chính yếu nên cuộc trao đổi về tình hình hiện nay với người nghĩa phụ không hề bị ảnh hưởng gì cả. Nghe qua những lời nghĩa khí của nghĩa phụ. Ngô Thành Nhân càng thêm cảm kích. Cậu nói:

– Thưa gia gia! Lúc trước con có gặp vị đạo trưởng biệt hiệu là Tản Viên Chân Nhân, trong dịp người ra tay cứu nạn cho con. Người cũng bảo rằng rất ác cảm với tất cả những kẻ đang làm vua chúa. Nhưng sau khi nghe lời con phân giải thiệt hơn, người mới tỉnh ngộ. Hiện nay, lão đạo sĩ mù ấy đã cùng người sư đệ theo giúp Trần nghĩa huynh của con rồi!

Bạch Diện Thư Sinh gật gù nói:

– Được vậy thì lại càng tốt! Nay chẳng may đất nước đang bị loạn ngoại xâm, anh hùng hào kiệt trong thiên hạ cũng qui về một mối đánh đuổi giặc Mông, ta nghĩ rằng đó là điều đáng mừng hơn cả!

Thành Nhân nghe nghĩa phụ nói vậy không nén được sự tò mò, bèn thốt hỏi:

– Thưa gia gia! Chẳng hay người phò trợ triều đình trong trường hợp nào vậy?

Trầm ngâm một lúc Lý quân sư mới nói:

– Chuyện này... để ta kể lại cho hiền nhi nghe mới rõ! Số là...

– o O o –